

PROSVETNI DELAVEC

Izvajanje resolucije o strokovnem izobraževanju v LRS

Komisija za strokovno šolstvo pri Republiškem odboru Sindikata prosvetnih in znanstvenih delavcev — vodi jo tov. Danilo Sbrizaj — je imela pred nekaj dnevi posvetovanje s predstavniki sindikalnih organizacij na nekaterih strokovnih šolah različnih vrst o tem, kako so šole začele uresničevati načela resolucije Zveznega izvršnega sveta o strokovnem izobraževanju kadrov. Ugotovitve tega posvetovanja kažejo na uspehe pa tudi na težave, ki so se pojavile pri izvajanju reformnih načel resolucije.

Resolucija o izobraževanju strokovnih kadrov je bila v načelu v vseh naših učiteljskih zbornicah pozitivno sprejeta, zlasti v tistih šolah, kjer so pri vsakodnevnem delu sami živo čutili, da so potrebne spremembe (industrijske, vaješke šole). Vendar se v zvezi z realizacijo resolucije pojavljajo tako pri učnem osebju za splošne predmete, kakor tudi pri učnem kadru za strokovne predmete določena skeptična vprašanja predvsem v zvezi z učnimi načrti in dobo trajanja šolanja. Do teh vprašanj in gledanj ni prišlo zaradi morebitne neinformiranosti učnega kadra, ker je bil v dovoljni meri seznanjen z vsebino resolucije, tako preko naših podružnic, kakor tudi po šolski, uradni liniji. Vendar je bilo to obravnavanje resolucije lahko pretežno samo načelno, ker niso rešena še bistveno važna vprašanja, ki naše člane najbolj zanimajo, in to: status šol, vprašanje ustanoviteljstva, vprašanje financiranja in vprašanje profila kadra, ki naj jih šole izobražujejo. Prav zaradi tega, ker ta vprašanja še niso rešena, vlada med določenim delom našega članstva nejasnost in negotovost ter razni pomisleki v zvezi z resolucijo.

Glede sprememb v novem šolskem letu lahko na splošno rečemo, da jih v večini naših strokovnih šol še ni, vse je še v fazi pripravljanja in iskanja najboljših rešitev. Pri izvajanju reforme pa v zvezi s tem le opazamo določene razlike med posameznimi vrstami šol in zato lahko šole razdelimo na naslednje kategorije:

a) Strokovne šole, ki izobražujejo kvalificirane delavce in ustrezajo strokovne kadre za določene gospodarske panoge (trgovina, gostinstvo, obrt, posamezne panoge industrije: tekstilna, kemična, elektrogospodarstvo, gradbena itd.), so najdlje na poti reforme, ker so gospodarske organizacije pripravile vse potrebne programe. V to vrsto spadajo tudi nekatere druge strokovne šole ožjega strokovnega značaja, na primer zdravstvene šole.

b) Tehniške šole, ki vzgajajo tehnike širših profilov, n. pr.: strojna tehniška šola, elektro tehniška šola itd. in ki zato niso ozko naslonjene na neko konkretno gospodarsko panogo, ki bi izdelala program, so z reformo v zaostanku oziroma še vedno v pripravljalni fazi.

c) Strokovne šole, ki vzgajajo strokovne kadre splošnih profilov in zato sploh niso naslonjene na neko konkretno gospodarsko panogo ali javno službo, temveč so pod operativnim vodstvom okrajnih in občinskih ljudskih odborov — n. pr. ekonomska srednja šola, administrativna šola. Te šole sploh še niso pričele z reformo, ker delajo še po starih predmetnikih in učnih načrtih. Ker ni nobene konkretne gospodarske organizacije ali javne službe, ki bi dajala iniciativo za reformo teh šol in se tudi organi oblasti za te dosti ne brigajo, je edino od iniciativ teh šol samih odvisno, kako bo reforma napredovala. V zvezi s temi ugotovitvami lahko rečemo sledeče:

Natančnega akcijskega programa nima izdelanega nobena šola individualno. V kolikor taki programi obstajajo, so to perspektivni programi posameznih gospodarskih panog, ki so jih izdelale zbornice (gostinstvo, obrt, trgovina) ali gospodarska združenja (tekstilno, gradbeno, elektro).

V okviru teh programov je zaslediti tudi zahteve po večji specializaciji (n. pr. v trgovini, gostinstvu) in po izobraževanju nekaterih novih profilov. Vendar se

šole pritožujejo, da tudi gospodarstvo še nima proučenega vprašanja profilov in zato šolam ni v stanju nuditi svojih zahtev po reformiranem izobraževanju v preciznejši obliki. Prav dejstvo, da gospodarstvo največkrat ni v stanju jasno opredeliti profile za strokovne kadre, ki jih od šol zahteva, je še vedno ena od pomembnih ovir pri izvajanju reforme.

Šole, ki imajo že razčiščena osnovna vprašanja reforme, imajo izdelane tudi že nove predmetnike in programe in nekatere že tudi pouk po teh novih načrtih (na primer gostinske šole, trgovinske šole, kemična šola v Rušah, elektro-gospodarske šole itd.), druge prilagajajo obstoječe učne načrte zahtevam sodobne tehnike (tehniške šole, gradbena šola). V zvezi z novimi učnimi načrti so pri govori glede okrnjenosti ali popolnega ukinjanja pouka materinega jezika na nekaterih šolah (n. pr. gostinskih). Nadalje so prigovori, da so posebni učni načrti za izobraževanje odraslih na tehniških šolah premalo zahtevni v primeri z učnimi načrti rednih šol. Zlasti je kritika na račun tega, da v učnih načrtih za te šole ni n. pr. celo tehniškega risanja, ki je osnova za vsakega tehnika.

V organizaciji pouka so pomembne spremembe pri vseh šolah, ki vzgajajo kvalificirane delavce v gostinstvu, trgovini in obrti, in tudi v nekaterih industrijskih šolah. Povsod tu so šli namreč dosledno na strnjeno tro-mesečni periodični strokovno-teoretični pouk. Ponekod, n. pr. v gostinstvu in trgovini, so tudi skrajšali delo izučavanja od 3 na 2 leti. Praktični pouk na industrijskih šolah so zlasti v zadnjem



Sekretar Zveznega izvršnega sveta za prosveto in kulturo Krste Crvenkovski, ko je pred nekaj dnevi skupaj z gvinejskim prosvetnim ministrom Diavdom Barijem podpisoval konvencijo o kulturnem sodelovanju med Jugoslavijo in Gvinejo

letu učenja prenesli iz šolskih delavnic tudi v podjetja, v neposredno proizvodnjo. V nekaterih vajeških šolah (gostinstvo, trgovina, nekateri obrtni poklici — na primer frizerji, fotografji) so uvedli za valence tudi dopolnilni praktični pouk v šolskih delavnicah.

V sestavu šolskih odborov ni posebnih sprememb, ker je sestava šolskih odborov že sedaj zadovoljiva in so gospodarstvo oziroma javne službe že sedaj dobro zastopane. Pač pa bo treba v zvezi z preraščanjem strokovnih šol v šolske centre in v centre za strokovno izobraževanje pomisliti na to, da naj bi bilo v šolskih odborih oziroma v organih upravljanja teh zavodov več zastopnikov učnih in delovnih kolektivov. Zlasti šolske delavnice bo treba ne samo iz družbeno-političnih razlogov, temveč tudi iz strokovnih in vzgojnih organizirati tako, da bo njih poslovanje

(Dalje na 4. str.)

Zakon o finansiranju šolstva zagotavlja šolam in drugim vzgojno-izobraževalnim ustanovam popolno samostojnost

Obrazložitev temeljnega zakona o finansiranju šolstva

Zvezna ljudska skupščina je na svojem nedavnem zasedanju razen predloga družbenega plana za gospodarski razvoj Jugoslavije v razdobju 1961—1965, družbenega plana za leto 1961 in vrste drugih zakonskih predpisov, sprejela tudi temeljni zakon o finansiranju šolstva. Obrazložitev tega zakona, ki ga je Zvezni ljudski skupščini podal tovariš Krste Crvenkovski, objavljamo v celoti.

Sprejetje temeljnega zakona o finansiranju šolstva predstavlja nadaljevanje tiste politike na področju izobraževanja in vzgoje, katero je Zvezna ljudska skupščina osvojila s sprejetjem resolucije o izobraževanju strokovnih kadrov, Zakona o spremembah in dopolnitvah splošnega zakona o univerzah ter drugimi svojimi akti. Finansiranje šolstva je pomemben del te politike, katero omenjeni akti Zvezne ljudske skupščine niso mogli izčrpnje

rešiti. Vendar je v tekstu resolucije to vprašanje posebej naglašeno. Tam je rečeno sledeče: »Čeprav je družba v preteklem obdobju dajala pomembna sredstva za izobraževanje strokovnih kadrov, le-ta niso bila takšna, da bi zadovoljila vse potrebe, ker so bile omejene materialne in druge možnosti. Uspešno delo pri izobraževanju strokovnih kadrov bo opravljeno, če se bodo v prihodnjem obdobju zagotovila tudi večja sredstva za te namene. To

je neobhodno potrebno tudi zaradi tega, ker bo na sedanji stopnji našega razvoja, vlaganja v izobraževanje strokovnih kadrov, potrebno, da bodo skupne investicije učinkovitejše in rentabilnejše. Zato je potrebno, da se način finansiranja ustanov za strokovno izobraževanje prilagodi njihove-mu družbenemu položaju in novim nalogam, katere jim nalaga skupnost. Prav tako je treba, da se z gospodarskimi instrumenti omogoči gospodarskim organizacijam, da bodo za izobraževanje strokovnih kadrov odvajale večja sredstva.« Potemtakem se ta ideja zdaj konkretizira s temeljnim zakonom o finansiranju šolstva, ki je predložen temu visokemu Domu.

nosti v proizvodni proces in delo javnih služb. Prav zato se v razliki od prejšnjih planov v njem zelo določno govori o planiranju kadrov, ljudskemu elementu pa se v zvezi z nadaljnjo socialistično izgradnjo daje velika pozornost. S tem namenom se predvidevajo večje spremembe v kvalifikacijski strukturi našega zaposlenega prebivalstva in se določajo potrebe določenih vrst kadrov za prihodnjih pet let. Po ugotovljenih potrebah bomo v vsakem prihodnjih petih let izobrazili 150.000 novih strokovnih kadrov. Petletni plan daje posebno mesto tudi osnovni šoli in jo tretira kot splošno izobraževalno šolo, v katero bo 1965. leta vključenih 92,5 % generacije, ki je dorasla za to šolanje. Vse to so nedvomno velike naloge, ki jih bomo opravili samo z največimi naporji vseh zainteresiranih činiteljev. Toda — in to je še zlasti pomembno — petletni plan ne postavlja samo nalog na področju šolstva, marveč določa tudi družbena sredstva, s katerimi je zagotovljena izvršitev teh nalog. V ta namen je v planu zagotovljena vsota 200 milijard dinarjev za investicije v šolstvo v prihodnjih petih letih, se pravi, več kot dvakrat več kot v preteklem planu. Od tega zneska je 95 milijard dinarjev določenih za investicije v osnovno šolstvo; s tem se bo materialno krila politika nadaljnjega širjenja in utrjevanja obveznega osnovnega šolanja, tako da bo postalo dostopno za vso doraslo mladino.

I. Pomen zakona o finansiranju šolstva

Pomen tega zakona je v sledečem:

1. Z njim je končno določena in zagotovljena popolna samostojnost vseh šol in drugih izobraževalno-vzgojnih ustanov kot družbenih institucij, organiziranih po načelih družbenega samoupravljanja. Znano je, da smo v izgradnji družbenega samoupravljanja na področju šolstva dosegli pomembne uspehe. V našem pravnem sistemu so šole pri svojem delu samostojne. Njihovi organi, preko katerih se uresničuje družbeno samoupravljanje, popolnoma samostojno upravljajo z njenim notranjim življenjem: na

tež se je pokazala tudi v naši praksi. Z druge strani pa je proračunski način finansiranja postal pretesen za povečano število šol in njihove potrebe. Najbolj splošne globalne analize kažejo, da so sredstva za redne izdatke šol v teku zadnjih petih let narasla za več kot dvakrat (209 %). Toda to povečanje v bistvu ni vplivalo na materialno stanje in pogoje dela naših šol. Če pogledamo materialne stroške za enega učenca, lahko ugotovimo za preteklo petletno obdobje dve stvari: a) da so ti stroški zelo majhni in da so odraz določene zaostalosti, v katerih šole delajo,

II. Osnovne značilnosti novega sistema

2. Drugo osnovno načelo tega zakona je, da se z njim zagotavlja politika nadaljnje decentralizacije šolstva v smeri, kot jo je nakazala resolucija Zvezne ljudske skupščine o izobraževanju strokovnih kadrov. Kot je znano, je resolucija ugotavljala, da se morajo za izobraževanje kadrov v prihodnjem obdobju brigati v prvi vrsti tisti činitelji, katerim so ti kadri potrebni. Popolno upravičenost takšnega stališča, kot tudi to, da tako stališče edino ustreza aktualnim interesom naše skupnosti, je potrdila tudi praksa pri sprovajanju resolucije. V preteklih šestih mesecih, odkar je bila resolucija sprejeta, smo doživeli tako močno ekspanzijo šolstva, da le-to predstavlja večji uspeh, kot smo ga dosegli v prejšnjih letih (ustanovljenih nad 130 novih strokovnih šol, nad 100 centrov za izobraževanje delavcev, 44 višjih šol in 18 novih fakultet in visokih šol). Nosilci te ekspanzije so v prvi vrsti gospodarstvo in javne službe, katerim je resolucija omogočila vso iniciativo pri izobraževanju kadrov. Ta zakon materialno zagotavlja takšno novo pozicijo gospodarstva in javnim službam pri izobraževanju strokovnih kadrov. Z njim je po eni strani vezan interes gospodarskih organizacij za kadre s politiko, ki jo na tem področju vodijo naši politični organi; to se ostvarja z družbenimi skladi za šolstvo in njihovim vzdrževanjem iz doprinosov gospodarskih organizacij in samostojnih ustanov. Po drugi strani pa se gospodarskim organizacijam in javnim službam daje možnost, da v breme stroškov poslovanja organizirajo neposredno izobraževanje kadrov in da v ta namen odvajajo sredstva po svojih možnostih in potrebah.

3. Po svojem značaju predstavlja ta zakon vrsto instrumentov, ki zagotavljajo našemu šolstvu potrebna materialna sredstva na osnovi politike, potrjene s prihodnjim petletnim planom družbenega razvoja Jugoslavije. V tem petletnem planu ima šolstvo zelo važno mesto. Šolstvo in strokovno izobraževanje je ocenjeno kot eden bistvenih pogojev nadaljnjega gospodarskega razvoja, porasta produktivnosti dela in uvažanja sodobne tehnike in znanosti, v kateri se one zdaj nahajajo.

Gospodarske organizacije in ustanove javnih služb dobivajo v novem sistemu tisto vlogo, o kateri je govora v resoluciji Zvezne ljudske skupščine o izobraževanju strokovnih kadrov; s tem bo, do one postale važen družbeni činitelj v naši politiki izobraževanja kadrov, pri dvigavanju produktivnosti dela in sploh pri naših stremiljenjih; da se s produktivnejšim delom ustvarja višji življenjski standard. Pooblastila gospodarskim organizacijam in samostojnim ustanovam, da usta-

navljajo šole za tiste kadre, ki so jim potrebni, da določajo profile kadrov, ki se bodo v njih izobraževali, in da jim za izobraževanje zagotavljajo potrebna materialna sredstva, dobivajo v novem sistemu svoj popoln materialni pomen. To v ostalem predstavlja edini način, da se kar najhitreje osvobodimo resne deficitarnosti na področju strokovnih kadrov. Prihodnji petletni plan določa več kot dvakratno produkcijo strokovnih kadrov v primeri s tisto, katero danes zagotavljajo obstoječe šolske kapacitete. Te ve-

(Dalje na 2. str.)

Obrazložitev temeljnega zakona o finansiranju šolstva

(Nadaljevanje s 1. str.)

likanske naloge seveda ne bi bilo mogoče izvršiti izključno s šolskim sistemom, katerega so ustvarili in se zanj še vedno brigajo naši politični organi. Te naloge bodo opravljene samo, če bodo pri tem sodelovali vsi družbeni činitelji, zainteresirani za strokovne kadre, v prvi vrsti pa gospodarstvo in samostojne ustanove javnih služb.

Naslednja značilnost novega sistema se pojavlja v sami šoli. Kot samostojna družbena institucija ima šola popolno sposobnost pri uresničevanju nalog, ki so ji postavljene. Njene osnovne naloge določa ustanovitelj oziroma splošni predpisi o posameznih vrstah šol. Toda šola lahko z lastno iniciativno prevzema tudi druge naloge na področju izobraževanja in vzgoje, seveda naloge, ki so v skladu z njeno osnovno nalogo. Šola je v tem pogledu svobodna in lahko sodeluje z različnimi družbenimi činitelji, ki so za te njene dopolnilne aktivnosti zainteresirani. Razumljivo je, da dobiva šola tudi za dopolnilne ak-

tivnosti ustrezna materialna sredstva od tistega, v katerega interesu te aktivnosti opravljata. Ta sredstva predstavljajo nov dohodek šole in z njimi lahko samostojno razpolaga. S tem zagotavlja novi sistem finansiranja šolam aktivno vlogo, to je, da si lahko tudi same pomagajo na višjo raven svojega življenja in dela, da povečujejo osebne dohodke svojega učiteljskega kolektiva itd. Novi sistem s takim postavljanjem vloge in pomena šole stimulira razvijanje različnih iniciativ v okviru šolskega kolektiva v celoti, posebno še njenega učiteljskega kolektiva. Stimulira jih, da izpopolnjujejo metode izobraževalno-vzgojnega dela in da se v največji meri brigajo za izobraževanje takih kadrov, katere družba potrebuje, kot tudi, da širijo dejavnost svoje šole in s tem večajo njen prispevek pri reševanju določenih družbenih potreb.

Omenjene osnovne značilnosti novega sistema se izpopolnjujejo še s pritegnitvijo sledečih činiteljev, ki se s tem zakonom prvič uvajajo:

Družbeni skladi za šolstvo

1. Družbeni skladi za šolstvo v občini, ljudski republiki oziroma avtonomni enoti in v federaciji imajo večstranski pomen. Utrjevanje tega sistema skladov, zlasti še odpiranje številnih možnosti za njihovo učinkovito vzdrževanje, pomeni v prvi vrsti pomemben prispevek k ustvarjanju stabilnih sredstev, ki so potrebna za vodenje tiste politike v šolstvu, katero predvideva petletni plan.

Ko govorimo o družbenih skladih za šolstvo, moramo omeniti tudi uspehe, ki smo jih že dosegli, in izkušnje, ki smo jih dobili z našimi dosedanjimi skladi za kadre v gospodarstvu, ki se s tem zakonom uklinjajo. To je potrebno, ker bomo pozitivne izkušnje skladov za kadre v gospodarstvu koristili tudi pri ustanavljanju družbenih skladov za šolstvo. Skladi za kadre v gospodarstvu so bili, kot je znano, osnovani 1955, leta in to pri zveznih in republiških gospodarskih zborskih. V naslednjih letih se je njihova organizacija izpremenila, 1957, pa so ti skladi prešli v sklade politično-teritorialnih enot. Posebni skladi so obstajali pri Direkciji jugoslovanskih železnic, Direkciji pošte, telegrafa in telefona in pri Upravi vojne industrije. Sredstva teh skladov so bila osredotočena na investicije v strokovnem šolstvu, vključujoč tudi domove za učence teh šol. Rezultati, ki smo jih v teh petih letih dosegli s skladi za kadre v gospodarstvu, so zelo pomembni. Njihova družbena vloga se še povečuje z dejstvom, da so delovali prav v času, ko se je jasno pokazalo, da proračunske investicije politično-teritorialnih enot zdaleka ne zadostajo za politiko, ki bi jo morali voditi v odnosu do teh šol. Do-

hodki skladov za kadre so bili: 1955 — okrog 2 milijardi dinarjev, 1956 — okrog 6 milijard dinarjev, 1957 — okrog 10,5 milijard dinarjev, 1958 (tega leta so se nekoliko zmanjšale stopnje) — 7,3 milijarde, 1959 — okrog 9 milijard, 1960 pa predvidevajo okrog 16 milijard dinarjev (skupaj s sredstvi, ki ostanejo na razpolago v gospodarskih organizacijah). Tako so v preteklem obdobju v skladih za kadre akumulirana sredstva znesla blizu 50 milijard dinarjev. Efekt, ki smo ga dosegli s trošenjem teh sredstev, pa je takle: zgrajenih je bilo ali pa se dograjuje 240 šolskih objektov za okrog 57.000 novih učencev v eni izmed 87 zgradb za domove učencev strokovnih šol s preko 15.000 mest.

Družbeni skladi za šolstvo se v marsičem razlikujejo od skladov za kadre v gospodarstvu. Prva razlika je v tem, da njihova osnovna sredstva (najmanj 60 %) ostanejo v komuni, katere doslej niso imele skladov za kadre v gospodarstvu. Nadalje, sredstva teh skladov služijo za redne izdatke in investicije vseh šol, katere je ustanovila ustrezna politično-teritorialna enota. Republiški skladi, skladi avtonomnih enot in zvezni sklad imajo poleg omenjenih še to nalogo, da vplivajo na lokalne skupnosti pri ustvarjanju določenih ukrepov v šolstvu, ki so splošnega pomena za širše področje ali za celo ljudsko republiko oziroma federacijo. Zakon ne predvideva obveznega ustanavljanja družbenih skladov za šolstvo pri okrajih, kar pa ne pomeni, da jih okrajni ljudski odbori s splošnimi predpisi ne morejo ustanoviti.

Pomembna vloga skladov

Družbeni skladi za šolstvo bodo opravili še neko drugo pomembno vlogo. To je pomoč nerazvitim področjem. Čeprav se bo ta problem reševal s pomočjo že znanih instrumentov v našem ekonomsko-družbenem sistemu, je novi zakon posvetil posebno pozornost tudi temu vprašanju. Zato je zveznemu skladu in skladu po republikah in avtonomnih enotah dana naloga, da pomagajo pri razvoju šolstva in izobraževanju kadrov na nerazvitih področjih. V isle namene je orientirana tudi institucija participacije republik in avtonomnih enot, kadar posamezna občina iz objektivnih razlogov ne more sodelovati v skupnem finansiranju posamezne šole.

2. V tem smislu zavzemajo posebno mesto možnosti bolj elastičnega kreditiranja ustanovitelj za njihove investicije v šolstvo, kot tudi kreditiranje samih šol v primeru, če jim sredstva ne pritekajo redno. Zakon navaja, da je treba v ta namene koristiti druge družbene sklade, splošni investicijski sklad in druge vire ter tako omogočiti stabilnejšo politiko v investiranju v šolstvo.

3. Novi sistem odpira še vrsto drugih možnosti, da se pride do sredstev, potrebnih za družbeno dejavnost na področju izobraževanja in vzgoje. S tem namenom se z zakonom pooblašča gospodarske organizacije, da lahko uporabljajo sredstva svojega osnovnega sklada za investicije v šolstvo, dalje da lahko šolam brez nadomestila predajajo stroje in druge dele svojih osnovnih sredstev. Zakon razen tega omogoča šolam, da si lahko s pomočjo roditeljev, državljanov, družbenih in strokovnih organizacij zbirajo svoja materialna sredstva in na ta način ustvarjajo boljše pogoje za svoje izobraževalno-vzgojno delovanje. Razumljivo je, da pri tem šola n. pr. staršem ne more

celo vrsto prednosti. Njihov osnovni pomen ni v tem, da bi se na ta način zbirala neka večja materialna sredstva. Nasprotno. To je imelo tudi veliko vzgojno vlogo. Gojence je to dejstvo navzven na šolo na neki poseben način, posledica katerega je bilo zelo kvalitetno dojemanje pravic in dolžnosti. Gojence je to nav-

II. Mehanizem novega sistema finansiranja

Izhajajoč iz omenjenih značilnosti se novi sistem oslanja na sledeče osnovne postavke:

1. Vsaka šola in druga izobraževalno-vzgojna ustanova ima pravico do ustreznih sredstev za opravljanje svojih nalog pri izobraževanju in vzgoji. Ta sredstva zagotavlja družbena skupnost preko tistih svojih činiteljev, ki so zainteresirani za delo posamezne šole. Za osnovno dejavnost šole, v katero spadajo njene naloge, predvidene a predpisi, aktom o ustanovitvi in drugim pravili, zagotavlja sredstva ustanovitelj preko svojega družbenega sklada za šolstvo, ali v politično-teritorialni enoti (okraj), kjer sklad ni osnovan, v svojem proračunu. Ustanovitelj naredi to na osnovi objektivnih meril, ki izkazujejo dosežene pojave subjektivizma, šoli pa zagotavlja stabilnejša in v perspektivi zadostna sredstva za delo. Če šola širi svojo dejavnost izven njenih osnovnih nalog, ima prav tako pravico do ustreznih sredstev, katere ji zagotavlja tisti družbeni faktor, ki je za to dejavnost zainteresiran. Vsa sredstva, ki jih šola zbere, tvori enotno vsoto, katero razporeja s finančnim planom za vsako koledarsko ali šols

